

ŠESTÍ NA SVĚTĚ

Čínská basketbalová pohádka
očima Jiřího Kalemby

Šestí na světě

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Jiří Kalemba

Šestí na světě – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŠESTÍ NA SVĚTĚ

Čínská basketbalová pohádka
očima Jiřího Kalemby

Praha, 2020

ŠESTÍ NA SVĚTĚ

Poděkování

Za významný příspěvek na vydání této knihy srdečně a upřímně děkuji

České basketbalové federaci
klubu ERA Basketball Nymburk
klubu BK Pardubice
Blance Žánové, ředitelce ZŠ Sadská
Livebros
Lukáši Lhotskému (Pycanovi)
Martinu Hajdovi
Honzovi, Aleně a Klárce Přindovým

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ

Martinu Peterkovi – za významné zprostředkování pomoci České basketbalové federace

Kat Haškové – za průběžné rady a cenné poznámky při vzniku textu a neskutečnou psychickou podporu

Úvod

Basketbal patří k nejrozšířenějším kolektivním sportům na světě. Existuje několik žebříčků popularity, ale spousta faktorů poukazuje na to, že právě basketbal je s celkovým počtem přes 450 milionů registrovaných hráčů ve 213 zemích¹ za fotbalem druhým nejrozšířenějším. K tomu přičtete publikum, které se odhaduje až na dvě miliardy fanoušků, ohromnou popularitu nejslavnější soutěže NBA a dostanete sport, který je zkrátka globálním fenoménem.

Světovou velmocí jsou dlouhodobě a tradičně Spojené státy, kolébka této hry. Mezi historicky nejúspěšnější země se řadí Sovětský svaz, Jugoslávie (a její nástupnické státy) a v současnosti rozhodně Španělsko, Francie, Řecko či Argentina.

Československo patřilo v evropském měřítku k nejúspěšnějším zemím. Na prvním poválečném mistrovství Evropy ve Švýcarsku se Čechoslováci dokonce stali mistry Evropy. Celkem posbírali na kontinentálních šampionátech 12 medailí. Tu poslední – stříbrnou – v roce 1985. To bylo zhruba naposledy, kdy domácí mužský basketbal udělal mezinárodní rozruch.

Ve světovém kontextu dosáhl tuzemský basketbal na šesté místo na mistrovství světa v roce 1970 a naposledy se českoslovenští basketbalisté představili na světové scéně v roce 1982. Od té doby nic. Proto už samotný postup na šampionát do Číny představoval pro český basketbal výrazný milník. Nejspíš nikdo nečekal, jaký fantastický příběh tam čeští lvi napíší.

1 Zpráva FIBA International Migration Report z roku 2017 (fiba.com)

MS 2019 bylo největším turnajem v historii. Poprvé se ho účastnilo 32 týmů. Hostilo ho 8 měst v nejlidnatější zemi světa. Tato kniha má být svědectvím o tom, co basketbalově odhodlaná a bojovná parta trenéra Ronena Ginzburga v Číně dokázala, co předváděla na palubovce, co zažívala v zákulisí a s jakými výzvami jsme byli jako novináři konfrontováni.

Je to můj osobní pohled na věc. Nečekejte tu moc statistik a tabulek. Rozhodně netvrdím, že mám monopol na oficiální narativ šampionátu, ale dostali jsme se tak blízko všemu, že vám chci předložit co nejdetailnější obraz čínských příhod. Občas přejdu do hovorové češtiny. To proto, že mi některé věci úplně spisovně napsat nejdu a v hlavě mi znějí spíš tak, že je někomu vyprávím třeba u piva.

Kapitán Pavel Pumprla po zápase s Polskem.

Předmluva

Senzace. Pohádka. Masakr. Historický počin. Nálepek naše šesté místo z MS získalo hodně a většina se pohybovala v podobných superlativech. Ale mně samotnému se ani po několika měsících od skončení turnaje nedaří všechno pořádně uchopit, natož popsat. Jedno je mi ovšem naprosto jasné. To, že to pro nás všechny byl nezapomenutelný zážitek. Evidentně se také podařilo basketbalu alespoň na chvíli vystoupit ze stínu tradičních oblíbenců, tedy fotbalu a hokeje. A pokud k tomu přidáme fakt, že tohle umístění vyrovnalo historicky nejlepší výsledek české nebo československé mužské reprezentace, tak si myslím, že by byla velká škoda, aby se na tento počin rychle zapomnělo.

Kdo by byl ale reálně schopen a ochoten sepsat něco, co by dávalo smysl, a naopak nějak nesrazilo vše, co se nám podařilo? Odvážím se říct, že nikdo z hráčů, ani z realizačního týmu tyhle ambice neměl, a tak jsem se obával, že zůstane jen u zbožného přání. A proto, když jsem se doslechl, že se Jirka chystá přenést všechny své čínské zážitky na papír a za příspěvní podporovatelů i vydat, tak mé srdce zaplesalo a vše do sebe zapadlo. Jirku považuju za totálního basketbalového nadšence, který dává své práci a basketbalu spoustu času i energie, a zároveň si myslím, že dokáže vše popsat s tolik potřebným odstupem a nadhledem. To je ta ideální kombinace, která by měla přiblížit všechny nasbírané pocity a dojmy nejen basketbalové, ale i širší veřejnosti.

Užijte si čtení této jedinečné knížky, která, jak doufám, bude jedním z dalších skvělých zážitků, které vám můj milovaný sport přinese.

Pavel Pumpřla
kapitán reprezentace na MS 2019 v Číně

Čína, basket a splněný sen

září 2018

V životě se každému občas přihodí věci, které vás prostě dostanou. Myšleno pozitivně. V naší novinářské práci to znamená naživo prožít nějaký mimořádný sportovní úspěch, ideálně spojený s českým sportovcem. Olympijská medaile, vítězství v Davis Cupu, titul mistra světa nebo Evropy. To jsou velké události, který silně rezonují, a pokud máte rádi sport, což já od dětství mám, tak si tyhle momenty chcete profesně vychutnat. A divákům zprostředkovat nádherný a silný emoce, který takovou slávu doprovází.

Příznám se, že od roku 2006, kdy jsem začal pracovat ve sportovní redakci České televize, mě zrovna tyhle zážitky tak trochu mýjely. Výjimkou budiž titul cyklokrosového mistra světa Zdeňka Štybara v roce 2010 a triumf mosteckých házenkářek ve Vyzývacím poháru.

Bral jsem to ale jako součást sportovní selekce, kterou jsem ve svých začátcích učinil. „Prostě basketbal, házená a curling asi nebudou nikdy cloumat našim národem,“ říkal jsem kdysi kamarádům u piva, když se mě ptali, kdy už konečně budu komentovat „něco pořádného“.

„To je samý travní lyžování a curling, koho to asi tak zajímá?“ ptal se mě kdysi na Kladně s jízlivým úsměvem „kamarád“ po pátem kousku. Asi měl trochu pravdu. Tak nějak jsem tušil, že půjde o hrstku fajnšmekrů. Ale na druhou stranu zrovna curling se během mého komentátorského působení od roku 2006 dost výrazně posunul ve vnímání veřejnosti. Když totiž čeští curleři (Zdravím Jirku Snítíla!) v roce 2013 hráli postupový zápas s Němci o historickou účast na olympiádě v Soči, dívalo se na jejich počínání s kameny a košťaty na půl milionu diváků. Od té doby je curling docela „in“ a každá významnější akce s českou stopou

se rozhodně nedá označit za divácky marginální. Ve skrytu duše jsem si přál, aby takový všeobecný zájem někdy zažil i mužský basketbal, který miluju a od svých 12 let sleduju a taky tak trochu hraju (resp. neustále se o to pokouším).

Střih. Bum, bác! Je 16. září 2018 a já doma potmě a potichu (Děti spí.) sleduju závěr kvalifikačního zápasu v Bosně. Češi vítězí v Sarajevu 85:80 a je hotovo. V závěru kvalifikace naše basketbalisty o postup na mistrovství nikdo a nic připravit nemůže. Neskutečný. Plnej totálního nadšení píšu tweet s chybou, kterou mi v tu chvíli podobně euforicky naladěné prostředí českého Twitteru odpouští, nebo si jí nevšímá.

ČESKÝ BASKETBAL SE NA MS PŘEDSTAVÍ POPRVÉ V HISTORII!

Ty jo, před pár lety by nikoho ani nenapadlo, že by český národák měl sebemenší šanci se na šampionát probojovat. Jenže časy se (naštěstí) mění, jak zpívali Golden Kids. Takže s rozšířeným počtem účastníků na 32 a změnou kvalifikačního systému se jistá šance naskytla. Posílený neblahou zkušeností z fiaska na Eurobasketu 2017, kde naši nevyhráli ani mač, a s mimořádnými lídry v osobách Tomáše Satoranského a Honzy Veselého

ŠESTÍ NA SVĚTĚ

se národní výběr bez velkého zájmu a nějakých velkých prohlášení pustil na podzim 2017 do práce. Island, Finsko, Bulharsko. Vlastně v klídku a jen s jednou prohrou Češi postoupili do další fáze a bylo potřeba rázem zpozornět. Pokud by totiž uspěli hned v prvním dvojbloku zápasů s Ruskem a s Bosnou, mohlo být hotovo. A taky, že bylo.

Hopsal jsem rozjařeně po bytě a divoce přemítal o tom, co se právě v Sarajevu stalo. „Mistrovství světa, mistrovství světa! ..tv! Čína, Čína!“ opakoval jsem si pořád dokola. Bylo mi ihned jasné, že jestli někdy byla šance se sportem mého srdce něco echt pořádného zažít, bylo to právě teď. Neměl jsem samozřejmě vůbec tušení, jestli a jak se mě ta operace bude, nebo může týkat. Nevěděl jsem v tu chvíli, jestli se na koš bude házet na Velký čínský zdi, nebo jestli se bude driblovat hůlkama... S čím přijdou tamější soudruzi, to byla otázka. Já jsem jen věděl, že i kdyby se hrálo na pontonu plujícím po Žluté řece, tak u toho prostě nesmím za žádnou cenu chybět.

jirikalemba

CEZ Arena (Pardubice)

80 To se mi líbí

jirikalemba Jsou momenty, na který se nezapomíná..a já mám teď díky [@fotograf.patrik](#) jeden takovej pěkně doma v rodinným albu. A jednou u něj budu vnoučatům vyprávět..to bylo tehdy, když.....Saty Skvěle Setnul Rusy víc

Zobrazit všechny komentáře (3)

9. října 2018